

පැතිකඩ

සිහිනි නුවර 3 රංග සතාව මගින් දස්කොන් වේදිකා නාට්‍ය තුන්වන, සිහිනි හා මෙල්වරින් කලාකාමීන්ගේ රසවින්දනය සඳහා මීට සති කිහිපයකට පෙර ඉදිරිපත් කරන ලදී. සිහිනි නුවර දස්කොන් නරඹමින් සිටියදී මගේ සිතට පිවිසි සිහිවිල්ලක් නම් අපේ ඉතිහාසය තුළ විවිධ වීර ලක්දිවට පැමිණි විදේශිකයන් කිහිපදෙනෙකු සිංහල බස ඉගෙන සිංහල බසින්ම සිංහල සාහිත්‍ය නිර්මාණ ඉදිරිපත් කිරීමට තරම් නිර්මාණ ශක්තිය ඇති සහදෙයින් වීම කොතරම් ආශ්චර්ය ජනකද යන්නයි.

විසි වසරක්ම කන්ද උඩටට සිංහල රජයේ සිරකරුවකුව සිටි රොබට් නොක්ස් ද ලන්දේසීන්ගේ සිරකරුවකුව සිටි පෘතුගාලයට ගොස් 'සිංහලදේවශයේ බෙදුවාවක' නැමැති ග්‍රන්ථය රචනා කළ පුවත් රැබේරු ද අපගේ සිහියට නැගේ. මොවුන් දෙදෙනාට තමන් සිරකරුවන් ලෙස සිංහල රටේ ජීවත් වූ කාලයේද ලන් අන්දැසීම් ඇසුරෙන් ලියූ ග්‍රන්ථ පෘතුගාලීය හා ලන්දේසි යුගවල ලක්දිව ඉතිහාසය හැදෑරීමට වැදගත් මූලාශ්‍ර වෙයි. විනෙන් සිහිනලේ අන්තිම සිංහල රජු ලෙස සැලකෙන ශ්‍රී වීර පරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ රජුගේ කාලයේ විසූ දස්කොන්ට විශේෂත්වයක් හිමිවන්නේ ඔහු සිංහල බසින් කවි හැදූ උපන්හපන්කමකින් යුත් කවියකු නිසාය.

ශ්‍රී වීර පරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ රජකළේ 18 වන සියවසේ 1706 සිට 1739 දක්වාය. රජුගේ හොඳ හිත දිනාගෙන රාජ සභාවේ ජනප්‍රිය පුද්ගලයෙකු වූ දස්කොන් රජුගේ බිසව වූ ප්‍රමිලා දේවිය සමඟ ඇතිකර ගත් අසම්මත ප්‍රේම සම්බන්ධය හෙළිවීමෙන් මරන දඬුවම නියම වූ මොහොතේ රාජ සතාව මහ අධිකාරීව සිටියේය.

දෙවන රාජසිංහ රජු (1634 - 1684) පෘතුගීසීන් සමඟ කළ සටනකදී මැරුණි කෑ පෘතුගීසීන්ගේ නේවාසකයන් පුලු වූ බිලිදකු යුද්ධ භූමියේදී නොන්ගසක් යටදී හමු වූ බවත් ඒ අනුව ඒ බිලිදාට ගස්කොන් යයි නම තැබූ බවත් මුඩ පරම්පරාවෙන් වන බව සර් ඩී. බී. ජයතිලක සඳහන් කර තිබේ. (සිංහල සාහිත්‍ය ලිපි 149 පිටු) මේ මතය සාවද්‍ය බව පවසන තොටගම වාචිස්වර හිමියෝ, දෙවන රාජසිංහ රජුගේ සමයේ සිරිලකට පැමිණ 'දොහෝ' නැමැති ප්‍රංශ නැව්පතිගේ සමඟ පැමිණි රජුගේ සිරිබාරයට පත් වූ 'ගැස්කන්' නැමැති ප්‍රංශ ජාතිකයා 'දස්කොන්' ගේ පියා බව සඳහන් කරති. (සරණාකර සංඝරාජ සමය , 254 පිටු) දස්කොන් හා ගස්කොන් යන නම් දෙකෙන්ම මේ විදේශිකයා වේතිහාසික ලේඛනවල හඳුන්වා දී ඇත.

දස්කොන්ගේ කාව්‍ය නිර්මාණ කුසලතාව පෙන්වන කවි 'පුරාණ සිංහල සිවුපද' නැමැති ග්‍රන්ථයේ සඳහන් වේ.

වරක් දස්කොන් විසින් ශ්‍රී වීර පරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ රජුගේ බිසව වූ ප්‍රමිලා දේවියට කියන ලද පදයක් මෙසේය.

රන් මාලය පැළඳ ගෙන යන සුවි පුල්ලා
ඉන් ආලය වඩයි මගෙ සිත නුමි පුල්ලා
පන් දහසකට මැද තුඩුණන් උඩ වල්ලා
රන් කාජනය නොවිඳ දී විදිනා ගුල්ලා

මෙයට පිළිතුරු වශයෙන් රජ බිසව විසින් කියන ලදැයි සලකන පදයක් මෙසේය: වෙද්දී
යන්නෝ මෙමඟ දාවල්ලා නොවෙද්දී
බොන්නෝ මෙමඟ දිය බොර කරලා බොන්නද
දන්නෝ පහස ගෙට අඬ ගහලා දෙන්නද
දන්නෝ උපා මිණි බැඳී දොර කරන්නද

දස්කොන් හා ප්‍රමිලා අතර මිත්‍රත්වය රජ ගෙදර පමණක් නොව රටේ තොරේ මිනිසුන්ට පවා රහස්‍ය නොවීය. මොවුන් දෙදෙනාගේ මිත්‍රත්වය ප්‍රේම සම්බන්ධයකට හැරෙන බව දුටු ප්‍රමිලා බිසවගේ සොයුරියක් දස්කොන් ට මෙසේ අවවාද කළ බව පහසුවාදයේ වීයි.

සඳහා බිසවගේ රජය අඹන අවස්ථාවේදී බලි ඇඹු තැනැත්තා විසින් බිසවගේ කලවයේ ඇති ලපයක් ද සලකුණු කරන ලදී. බලිය නැරඹූ නරේන්ද්‍රසිංහ රජු කලවයේ ලපය තිබුයේ කෙසේදැයි විමසූ විට මුර්ති ශිල්පියා කියේ දස්කොන් මහඅධිකාරීගේ නියමය පිට වීම

විසස් කමලාව රස පහස නොවිඳ මා
දසින් දුකි පොරණ ඇස දුටු පමණට මා
වෙසස් ඔබගෙ අමුසුරු පහස ලත් මෙමා
මහින් වකක් දුකි නම් ඔබ නමට කිමා

දස්කොන් සිරිබාරයේ සිටි කාලයේ පවා ඔහු සමාව අයදුමින් රජුට ආයාචනයක් ඉදිරිපත් කළේ නම් ඔහුට ජීවිතදානය දීමට නරේන්ද්‍රසිංහ රජතුමා සූදානම්ව සිටි බව ඉතිහාසයේ සඳහන් වේ. දස්කොන් ද රජුගේ සමාව අයදුමින් 'නොක්කඩමාලය' නමින් කාව්‍ය ග්‍රන්ථයක් රචනා කර රජු වෙත යවන ලද නමුත් විය රැගෙන ගිය නේවාස රජුගේ සතුරන් අතට පත්වීම නිසා

ශ්‍රී වීර පරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ රජකළේ 18 වන සියවසේ 1706 සිට 1739 දක්වාය. රජුගේ හොඳ හිත දිනාගෙන රාජ සභාවේ ජනප්‍රිය පුද්ගලයෙකු වූ දස්කොන් රජුගේ බිසව වූ ප්‍රමිලා දේවිය සමඟ අසම්මත ගත් අසවිචනය ප්‍රේම සම්බන්ධය හෙළිවීමෙන් මරන දඬුවම නියම වූ මොහොතේ රාජ සභාව මහ අධිකාරීව සිටියේය.

දස්කොන් පුවත

අතුරු කළේ කුමට ද පොරණ තතුරු කැලේ දමන් ද දියව යන තුරු කපුරු මලේ සුවදට වැනසෙති බමරු කපුරු මලේ දැන දැන නොකරන් විරරු

ලපය සලකුණු කල බවය. මෙයින් බිසවගේ හා දස්කොන්ගේ සම්බන්ධය දැනගත් රජු දස්කොන්ගේ හිස ගසා දමන ලෙස නියෝග කළේය.

මරන්ට පෙර දස්කොන් සිර ගෙදරට ගෙනයන විට බිසව විසින් පවසන ලදැයි සලකන පදය දෙකක් මෙසේය.

මරණ දඬුවම් හිමිවිය. 'නොක්කඩු බලය' රජු වෙත නොලැබුණු බැවින් දස්කොන් ගේ හිස ගසා දැමීමේ රජුගේ තීරණය වෙනස් නොවීය. ලක්දිව ඉතිහාසයේ ප්‍රකට ප්‍රේම විනාශාන්තයක අභිසානය වියේ විය. විදේශිකයකු වුවත් දස්කොන් හොඳ නිර්මාණ ශක්තියක් තිබූ සංවේදී කවියෙකු බව අවිවාදයෙන් තොරව පිළිගැනීමට පුළුවන.

ආචාර්ය පාලිත ගනේවිට්ත

නුමුතු විපස සිරි කර උර නොව බන සක්
අමුතු යස කෙදණ වැඩෙමින් සිරි සහ සක්
දිමුතු නරේන්ද්‍රසිංහ හිමිතුම කුල දිය සක්
ජයතු හිමි ඔබට අවුරුදු දස දහ සක්
ප්‍රමිලා දේවියට ශාන්තිකර්මයක් කරවීම

තුන් කල තුමුල වනසේ මල් රස නොවිඳ
කන් නල ගවින් කොපුලක බිතුනෙතට වැද
දනක් නල පහර වැනි නිරිඳට අසුව හිඳ
පින් කල හිතවතුනි තැවෙන කුමටද

සක්මන් කරන මලුවෙදී බැඳී කාද
සක්සන් නොසින් දුන් මුව මී බීවා ද
ඉක්මනින් ගමන් අහනා ඔබ අද යනවාද
දස්කොන් මගෙ නමට ජීවිත දෙනවාද

මේ කවි දෙකම පිළිතුරු වශයෙන් දස්කොන් කවි විසය මෙසේය.

From page 09
due reward for past and present virtue. The calm of this supposed paradise of human rights was rudely interrupted by the Chinese Red Army's great victories of 1948-49 in Manchuria.
Rohana Wijeweera, founder and greatest theoretician of the JVP, considered the relationship between the final victory of the Chinese Communist Party in October 1949 and the rights of backward Central Asian nations such as the Tibetans to self-determination. In part, he says: "The Chinese Revolution, having consolidated itself within the heartland of China, then involved itself in the affairs of the regions conquered by the Chinese emperor. The Chinese Communist Party never considered granting the right of self-determination to these subject nations, and the formula (*sathraya*) of the right of nations to self-determination never entered the programme of the Chinese Communist Party." He remarks that: "No Marxists took the side of the Dalai Lama on the basis of the right of nations to self-determination." In taking this view, "All the Marxists of the day acted as true Marxists. What the Tibetan question proved again was that the national question only has a class answer. "Comrade Wijeweera then makes the original and penetrating observation that in the modern world it is not only Marxists who consider the national question within the

class question: "Even the imperialists, who try to arouse nationalist feelings in the socialist countries to spread the poison of nationalism and conspire to create national enmities, by doing so, they consider the national question within the class question -- from their side."
Even though nine years late, the Chinese Red Army battalions approached Lhasa in 1958 to bring Tibet from darkness to the light of human community. By then the two brothers of the Dalai Lama were already working for the CIA, which armed and trained Tibetan nationalist groups, and air-dropped them into Tibet to organise and launch the 1959 rebellion. At that stage the total population living on the world's highest plateau was only 1.275 million, due to its unfavourable climate and feudal-slave backwardness. This was the figure reported by the Dalai Lama-led local government, yet later he was to claim that "more than 1.2 million Tibetans are dead as a result of the Chinese occupation." Needless to say, no evidence of such a massacre has ever been found.
Today, the central Chinese government exempts Tibet from all taxation and provides over 90% of Tibet's government expenditure (roughly US \$2.5 billion each year). Most of this is spent on infrastructure projects like the big hydro-electric dam on the Lhasa River which will provide electricity to most of central

Tibet. According to the last census in 2000, the population of Tibetans in the TAR has surged from 1.2 million in 1964 to more than 2.41 million in 2000, 92 per cent of the region's total population. Life expectancy has risen from 35.5 years in the 1950s to the present 67. Only 5.9 per cent of the TAR's population are ethnic Han Chinese, which refutes the Dalai Lama's widely-reported claim that "owing to Han immigration, the Tibetans have become a minority in Tibet."
The representatives and media mouthpieces of international finance capital look at the Tibetan national question and the riots from their side of the class question. They also put forward their concept of "human rights" from their side of the class question. By "human rights" they mean formal rights which can only be properly exercised by the bourgeoisie. Consequently, the Chinese Communist Party and its critics are at cross-purposes in their arguments over human rights. What the CCP means is not a pompous list of formal human rights which excludes the most important one – the right to existence. Instead it means a record of nearly 50 years of solid social progress, though not without errors, that has provided all Tibetans living in the People's Republic of China with reasonable hopes of a truly human life.